CSODAKUNYHÓ

Kalózok hajóján

Mary Pope Osborne

CSODAKUNYHÓ

Kalózok hajóján

Mary Pope Osborne

animus®
Budapest, 2010

A mű eredeti címe:
Pirates Past Noon

Megjelent a Magic Tree House™ sorozatban
A Magic Tree House™ Mary Pope Osborne
bejegyzett védjegye

Copyright © Mary Pope Osborne 1994 (szöveg)
Copyright © Sal Murdocca 1994 (illusztráció)

Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2010
A Random House Children's Books engedélyével

Fordította: Tényi Zsuzsanna

magyar nyomdaterméK
NYOMDA- ÉS PAPÍRIPARI SZÖVETSÉG

ISBN 978 963 9884 85 4

Kiadta az Animus Kiadó 2010-ben
1301 Bp. Pf. 33
info@animus.hu
www.animus.hu
Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Felelős kiadó: Balázs István

Szerkesztette: Gimes Katalin
Borító: Beleznai Kornél

Nyomdai előkészítés és tipográfia: Scriptor Kft.

A nyomtatás és a kötés az
ALFÖLDI NYOMDA Zrt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Gyerekek írták a Csodakunyhó-sorozat szerzőjének:

Bárcsak az összes könyvet egy aranykulcsos üvegszekrényben tarthatnám! – Luke R.

Imádom a könyveidet, mert mókásak és izgalmasak. – Michael C.

Olyan író szeretnék lenni, mint te. – Meghan G.

Remélem, több mint száz Jack és Annie-könyv jelenik meg! – Brock G.

Könyveid az álmok világába repítettek. – Kurt K.

Te vagy az emberiség legjobb író! – Heather O.

Keresd a Csodakunyhó könyveket!

Már megjelent:
Dinoszauruszok földjén
Lovagok között
Múmiák nyomában

Tartalomjegyzék

1. Túl késő 8
2. A ragyogó kék óceán 16
3. Három férfi egy csónakban 21
4. A hadizsákmány 26
5. A Kölyök kincse 32
6. A bálna szeme 38
7. Vihar közeleg 46
8. Áss! Kutya! Áss! 50
9. A titokzatos M 59
10. Újabb kincs 63

1.

Túl késő

Jack kibámult szobája ablakán. Az eső csak esett és esett.

– Azt mondták a tévében, hogy délutánra eláll – szólalt meg Annie, Jack hétéves kishúga.

– Már délután van – válaszolta Jack.

– El kéne mennünk a kunyhóba. Úgy érzem, ez a titokzatos M ott lesz ma.

Jack megigazította szemüvegét, és mélyet sóhajtott. Nem volt benne biztos, hogy ma valóban találkozni akar M-mel. A titokzatos valakivel, aki a könyveket a csodakunyhóba tette.

– Gyerünk! – sürgette Annie.

– Rendben van! – sóhajtotta Jack. – Hozd az esőkabátokat és a csizmákat! Én hozom a könyvjelzőt és a medált.

Annie elfutott a holmikért. Jack kinyitotta a fiókját, elővette a medált. Aranyból készült, és egy cikornyás M volt rajta. Aztán elővette a könyvjelzőt is. Kék bőrből készült, és ugyanaz az M volt rajta. A kunyhó padlóján is egy ilyen M-et láttak. Jack betette mindkét tárgyat a hátizsákjába. Aztán beledobta a jegyzetfüzetét és a ceruzáját is. Szeretett feljegyzéseket készíteni a fontos dolgokról.

– Itt az esőkabátod és a csizmád! – érkezett meg Annie, de már fordult is kifelé.

Jack felnyalábolta a holmiját, és lement a lépcsőn. Húga már a hátsó ajtónál várta. Éppen a csizmáját húzta.

– Találkozzunk kint! – javasolta, mert már kész is volt.

Jack is felöltözött. Felkapta a hátizsákot, és kilépett a házból.

– Gyerünk! Előre! – vezényelt Annie.

Leszegett fejjel vágtak neki az útnak a szeles esőben. Hamarosan kiértek az erdőbe. A fák ágai hajladoztak az erős szélben, az eső vigasztalanul esett.

– Brr! – borzongott meg Annie.

Átugráltak a tócsákon, egészen az erdő legmagasabb tölgyfájáig. Felnéztek. A fa két ága között ott rejtőzött a fakunyhó. Sötétnek és elhagyatottnak látszott a viharban. A szél barátságtalanul cibálta a kunyhóból alálógó kötéllétrát. Jacknek eszébe jutottak a kunyhóban levő könyvek. Remélhetőleg nem áztak meg!

– A titokzatos M itt járt! – szólalt meg Annie.

– Honnan tudod? – csodálkozott Jack.

– Érzem! – suttogta a kislány. Azzal megragadta a kötéllétrát, és felmászott rajta. Jack követte. Hűvös és nedves volt a levegő a kunyhóban. De a könyvek szárazak voltak. Ott feküdtek szépen sorjában a fal mellett. Éppen olyan sorrendben, mint tegnap. Annie felkapta az egyik kupac tetejéről a kastélyokról szóló könyvet. Ez repítette őket vissza a középkori kastélyba.

– Emlékszel a lovagra? – kérdezte.

Jack bólintott. Soha nem fogja elfelejteni a lovagot, aki segített nekik. Annie letette a könyvet, és felvett egy másikat. A dinoszauruszos könyv volt, melynek segítségével visszakerültek az ősállatok világába.

– Emlékszel? – kérdezte újra.

Jack ismét bólintott. Amíg él, emlékezni fog rá, hogy a Pteranodon mentette meg őket a Tyrannosaurustól. Aztán Annie felkapta az ókori Egyiptomról szóló könyvet.

– Miauu! – utánozta a macska nyávogását.

Jack elmosolyodott. Ez a könyv vitte el őket az ősi Egyiptomba. Ott a csillogó fekete szőrű macska mentette meg őket.

– És itt van az otthonunkról szóló könyv! – emelte fel Annie a városuk képét tartalmazó kötetet. Jack mosolygott. Ez a könyv hozta őket haza az összes utazásukról.

Jack sóhajtott. Két kérdés foglalkoztatta:

Ki a titokzatos M, aki a könyveket idetette? És vajon a Pteranodon, a lovag és a macska mindannyian ismerik a titokzatos M-et?

Végül Jack a hátizsákjáért nyúlt. Kivette belőle az aranymedált és a bőr könyvjelzőt. Letette őket a földre. Pontosan oda, ahol a fába vésett M ragyogott halványan. A szél beverte az esőt az ablakon.

– Brr! – borzongott meg Annie. – Pocsék ma az idő!

Jack egyetértett.

– Nézd csak! – mutatott Annie egy, a sarokban heverő, nyitott könyvre. – Nem emlékszem, hogy bármelyik könyvet is nyitva hagytuk volna.

– Én sem – válaszolta bátyja.

Annie felvette a földről a nyitott könyvet, és a benne lévő képre nézett.

– Azta! Ez gyönyörű! – ámuldozott, odamutatva a képet testvérének.

Jack egy napos tengerpartot látott, pálmafákkal. Az egyiknek az ágán egy hatalmas, zöld papagáj ült. A tengeren távol egy hajó úszott.

Egy újabb széllökés ismét esőt hozott be a kunyhóba. Annie a képre mutatott.

– Bárcsak inkább ott lehetnénk! – sóhajtotta.

– Igen – felelte Jack. – De hol van az az ott?

– Túl késő! – rikoltott valaki.

A gyerekek gyorsan megfordultak. Az ablakon túl, a fa ágán egy zöld papagáj ült. Pontosan ugyanolyan, mint a könyvben.

– Túl késő! – rikoltott a papagáj ismét.

– Egy beszélő papagáj! – ujjongott Annie. – Mi a neved? Polly? Hívhatlak Pollynak?

Hirtelen a szél elkezdett fütyülni.

– Jaj, ne! – rémült meg Jack. – Bajba kerülünk!

A szél egyre erősebben fújt. A levelek megremegtek. A kunyhó elkezdett forogni. Egyre gyorsabban és gyorsabban. Jack szorosan behunyta a szemét. Aztán hirtelen minden elcsendesedett. Jack felnézett.

– Túl késő! – rikoltotta Polly.

2.

A ragyogó kék óceán

Jack érezte, amint a melengető napfény besüt a kunyhóba. Érezte a sós víz illatát. Hallotta a hullámok hangját.

A két gyerek körülnézett az ablakból. A kunyhó egy pálmafa tetején landolt. A távolban ott hullámzott a kék tenger. Egy vitorlás hajó tűnt fel a horizonton. Teljesen olyan volt minden, mint a könyvben.

– Túl késő! – rikoltozta Polly.

– Nézd! – mutatta Annie.

Polly körözött párat a fakunyhó körül, aztán elröppent az óceán felé.

– Gyere! Menjünk utána! Fürödjünk egyet! – hívta bátyját Annie. Kibújt az esőkabátjából, és ledobta a padlóra.

– Várj! Előbb nézzük meg a könyvet! – intette Jack.

– Elolvashatod a parton is! – vágta rá a kislány, és anélkül, hogy akár a borítóra is vetett volna egy pillantást, beledobta a könyvet Jack hátizsákjába.

A fiú nagyot sóhajtott. A tenger valóban hívogatónak tűnt.

– Rendben van! – válaszolta, és ő is kibújt esőkabátjából.

– Gyerünk! – adta kezébe Annie a hátizsákot, és elindult lefelé. Jack összehajtogatta az esőkabátot, és a könyvkupac mellé tette. Majd ő is elindult.

Annie az óceán felé iramodott a homokos talajon. Jack figyelte, amint belegázol a vízbe. Gumicsizmája még mindig rajta volt.

– Annie! A csizmád! – figyelmeztette.

– Majd megszárad! – jött a válasz.

Jack levette csizmáját és zokniját, odatette őket a hátizsák mellé. Farmerja szárát térdig felgyűrte. Aztán végigszaladt a forró homokon, és belegázolt a vízbe. Meleg volt, és tiszta. Jack kagylókat és apró halakat látott benne. Kezével ellenzőt formált, hogy ne süssön szemébe a nap, és a tengert fürkészte. Úgy tűnt, mintha a vitorlás közeledne.

– Hol van Polly? – szólalt meg hirtelen Annie.

Jack körbenézett. A madárnak nyomát sem látta. Sem a parton, sem a fán, sem a víz felett. Amint a tengert kémlelte, úgy érezte, a hajó megint közelebb került. Már látta a zászlaját is. *Fekete volt.* Rajta egy koponya és keresztbe tett csontok.

– Óh, nem! – sóhajtotta. Elindult kifelé a vízből.

– Mi a baj? – érdeklődött Annie, Jack mögött tocsogva. A fiú odarohant a hátizsákhoz, kikapta belőle a könyvet. Mindketten ránéztek a borítóra.

– Jaj nekem! – sikította Annie.

Kalózok a Karib-tengeren – olvasta Jack hangosan a címet.

3.

Három férfi egy csónakban

– Visszakerültünk a kalózok korába! – mondta Jack.

– Kalózok? Mint a Pán Péterben? – kérdezte Annie.

Jack odalapozott a képhez, amelyen a papagáj, a tenger és a hajó volt látható. Elolvasta a feliratot:

Háromszáz évvel ezelőtt kalózok fosztották ki a Karib-tengeren kincset szállító spanyol hajókat.

Felkapta a jegyzetfüzetét és a ceruzáját, és lejegyezte:

Kalózok a Karib-tengeren

Lapozott egyet. Ott volt a képen a kalózzászló.

A koponyás-keresztcsontos zászlót Jolly Rogernek hívják – olvasta.

– Menjünk! – unszolta Annie.

– Várj! – mondta Jack. – Le akarom rajzolni a zászlót. – Maga elé tette a könyvet a homokra, és rajzolni kezdett.

– Ne a könyvből másold! Hiszen itt az igazi! – mondta élesen Annie.

De Jack csak megigazította szemüvegét, és folytatta a rajzolást.

– Jack! Néhány kalóz csónakba szállt! – figyelmeztette Annie.

Jack elmerülten rajzolt tovább.

– Jack, a csónak elindult a hajótól! – Annie kezdett kicsit ideges lenni.

– Tessék? – nézett fel Jack.

– Nézd! – mutatott a tengerre Annie. Jack felnézett, és meglátta a közeledő csónakot.

– Futás! – kiáltotta Annie, és elindult a kunyhó felé.

Jack felugrott. Leesett a szemüvege.

– Siess! – sürgette a kislány.

Jack letérdelt, keresgélni kezdett. Hol a csudában lehet? Végre megcsillant valami a homokban. A szemüveg volt. Gyorsan feltette, aztán beledobta ceruzáját és jegyzetfüzetét a hátizsákba, azt meg a hátára vette. Felkapta zokniját, gumicsizmáját, és futásnak eredt.

– Siess! Jönnek! – kiabálta Annie a kötéllétra tetejéről. Jack visszanézett a

tengerre. A kalózok már közel jártak a parthoz. Ám ekkor Jack megpillantotta a kalózos könyvet a parton. A nagy sietségben megfeledkezett róla. Ott árválkodott a homokban.

– Jaj nekem! A könyv! – nyögte. Zokniját és csizmáját a fa tövébe dobta.

– Gyerünk, Jack! Siess! – kiabálta Annie.

– Rögtön, csak visszamegyek a könyvért – válaszolta a bátyja.

– Jaj már, hagyd a csudába!

De Jack már szaladt is a part felé. Felkapta a könyvet.

– Gyerünk! Siess! – kiabált Annie.

A fiú beledobta a könyvet a hátizsákba.

Hirtelen egy hatalmas hullám hátán a csónak partot ért.

– Futás! – sikította Annie.

Három hatalmas kalóz törtetett ki a fövényre. Foguk között kés villogott,

és pisztolyt viseltek az övükben. Elindultak Jack felé.

– Futás, Jack! Futás! – kiabált Annie.

4.

A hadizsákmány

Jack rohanni kezdett a forró homokon. Úgy szaladt, ahogy csak tudott. De a kalózok gyorsabbak voltak. Mielőtt feleszmélt volna, a legnagyobb kalóz már nyakon is ragadta. Jack hiába igyekezett szabadulni, a férfinak hatalmas, erős karjai voltak. Fogta a fiút, és undokul hahotázott. Csimbókos, fekete szakálla volt. Az egyik szemét fekete kötés takarta. Jack hallotta, hogy Annie még mindig kiabál. Aztán látta, hogy a kislány elkezdett lefelé mászni a kötéllétrán.

– Maradj ott, ahol vagy! – ordította.

De hiába. Annie már le is ért, és feléjük szaladt.

– Ereszd el, de rögtön, te buta, ronda kalóz – kiabálta sírva.

A másik két férfi harsány nevetésben tört ki. Piszkosak és rongyosak voltak. Annie melléjük ért:

– Hagyd békén! – kiabált, és elkezdte öklével csépelni a kalózt. Még bele is rúgott. De a kalóz csak morgott. Aztán egy hirtelen mozdulattal elkapta a kislányt is. Hatalmas kezében úgy tartotta a gyerekeket, mintha csak kiscicák lennének.

– Senki sem menekülhet Csont kapitány elől! – üvöltötte. Lehelete szörnyen bűzlött.

– Hagyj békén! – kiáltott az arcába Annie.

De Csont kapitány olyan szélesen mosolygott, hogy az összes fekete foga kilátszott. Annie elcsendesedett. Csont

kapitány hangosan felnevetett. Aztán odafordult a másik két kalózhoz:

– Kutassátok át a kölykök házát, ti kutyák!

– Igen, uram! – válaszolták azok, és felmásztak a hágcsón.

– Na, mit találtál, Vörös? – kérdezte Csont kapitány.

– Könyveket, kapitány! – jött a válasz föntről.

– Áh! Könyveket?! – bődült el Csont kapitány, és a homokba köpött. – Nekem arany kell, ti kutyák!

– A görény is kedvesebb, mint ti vagytok! – szidalmazta őket Annie.

– Pszt! – csitította Jack.

– Na mi az ábra, Büdös? – mordult fel a kapitány.

– Csak könyvek, uram! – válaszolt a másik kalóz is.

– Ah! Szóval könyvek! – köpött a homokba ismét a kapitány. – Utálom a könyveket! Folytassátok a keresést, ti

kutyák! Találjatok nekem valami hasznos dolgot!

A kapitány megragadta Jack hátizsákját.

– Mi van benne? – kérdezte.

– Semmi, csak papír, ceruza és könyv – nyitotta ki Jack gyorsan a hátizsákot.

– Hitvány zsákmány! – mordult fel a kapitány.

Hirtelen örömteli kiabálás harsant fel. Csont kapitány megdermedt.

– Mi az? – kiabálta.

Vörös felmutatott valamit a kunyhó ablakában. Megtalálta a medált! Fényesen csillogott a napfényben.

– Jaj, istenem! – gondolta Jack.

– Dobd le! – kiabált a kapitány.

– Nem a tiétek! – ellenkezett Annie.

Csont kapitány elengedte a gyerekeket. Elkapta a repülő medált.

– Arany! Arany! Arany! – kiabálta. Hátrahajtotta a fejét, és torkaszakadtából felnevetett. Megragadta pisztolyát, és a levegőbe lőtt. Vörös és Büdös vonított, akár a farkasok.

5.

A Kölyök kincse

Jack és Annie elszörnyedve nézte őket.

Úgy tűnt, a kalózok eszüket vesztették.

Jack meglökte Annie-t. Lassan hátrafelé kezdtek óvakodni, a kunyhó felé.

– Állj! – harsant fel Csont kapitány hangja. – Egy lépést se, ti szárazföldi patkányok!

A gyerekek megdermedtek. Csont kapitány kivillantotta fekete fogait.

– A jó öreg Csont kapitány tudni akarja, hol a többi kincs, vagy utolér a balsorsotok!

– Mi… milyen többi? – dadogta Annie.

– A többi kincs! – mordult fel Csont kapitány. – Tudom, hogy itt van a szigeten! Rajta van a térképen! – Benyúlt a zsebébe, és előhúzott egy szakadozott papírt. Meglengette a gyerekek orra előtt.

– Ez a kincsestérkép? – kérdezte Jack.

– Az ám! A Kölyök kincsének térképe.

– Milyen kölyök kincse? – kérdezte Annie. – Nem a mi kincsünk. Semmit sem tudunk erről a kincsről!

– Miért nem olvassa el a térképet? – kérdezte Jack.

– Mert te fogod elolvasni! – dobta oda a térképet Jacknek a kapitány.

Jack rábámult a térképen látható különös jelekre.

– Mit jelent ez? – kérdezte.

– Mi mit jelent? – kérdezett vissza a kapitány.

– Ezek a szavak.

– Nos, ezek… – a kapitány rámeresztette ép szemét az írásra. Köhintett. Megvakarta az orrát. – Nos…

– Hagyd békén! – szólt közbe Vörös.

– Nem tud olvasni – tette hozzá Büdös.

– Pofa be! – mordult rá embereire a kalózkapitány.

– Jack és én tudunk! – kotnyeleskedett Annie.

A kapitány sötét pillantást vetett rájuk.

– Olvassátok! – morogta.

– És aztán elengedsz minket? – kérdezte Jack.

A kalóz pislogott ép szemével.

– Igen, te szárazföldi patkány. Ha már a kezemben lesz a kincs. Akkor majd elengedlek.

Az arany
a bálna szeme alatt fekszik

– Rendben van – válaszolta Jack. – Akkor olvasom. Azt írja: *Az arany a bálna szeme alatt fekszik.*

– He? – mordult fel Csont kapitány.

– Mit jelentsen ez, te szárazföldi patkány?

Jack megvonta a vállát.

– Vigye el az ördög! A hajóra velük! – kiabált a kapitány. – Ott rohadjanak meg, amíg meg nem mondják, hol a Kölyök kincse!

A kalózok belökdöstek Jacket és Annie-t a csónakba. Az égen sötét viharfelhők gyülekeztek. Erős szél kerekedett, a tenger mozgolódott.

– Evezzetek, kutyák, evezzetek! – nógatta embereit a kalózkapitány.

Vörös és Büdös elkezdett evezni a hajó felé.

– Nézd! – mutatott Annie a part felé. Polly, a papagáj röpködött a föveny fölött.

– Segíteni akar nekünk – suttogta Annie.

Polly megpróbált odarepülni hozzájuk, de a szél túl erős volt. Visszafordult a sziget felé.

6.

A bálna szeme

A csónak ide-oda hánykolódott a hatalmas hullámok hátán. Sós pára csapódott Jack szemébe. Úgy érezte, menten kitör rajta a tengeribetegség.

– Húzzatok bele – üvöltött a kapitány –, vagy cápaeledel lesz belőlünk! – A tengerre mutatott. Sötét uszonyok hasították a vizet körülöttük. Cápák! Az egyik egyenesen a csónaknak tartott! Jack, ha akarta, megérinthette volna az uszonyát! Beleborzongott. A csónak közben a hajó oldalához érkezett. A levegőben féktelen muzsikaszó úszott, cincogott a hegedű, és skótduda

nyekergett. Aztán Jack hirtelen kiabálást, éljenzést és undok nevetést hallott.

– A fedélzetre velük! – parancsolt Csont kapitány az embereinek.

Jacket és Annie-t feldobták a fedélzetre. A hajó minden eresztékében nyikorgott. Egyik oldaláról a másikra dőlt. Kötelek himbálóztak a vad szélben. És mindenütt kalózok. Néhányan

táncoltak. Néhányan ittak. Mások vívtak, vagy bunyóztak.

– Zárjátok be őket a kabinomba! – rendelkezett a kapitány.

Néhány kalóz nyakon ragadta Anniet és Jacket. Bedobták őket a kabinba, és rájuk zárták az ajtót.

A levegő nedves és izzadságszagú volt odabenn. A fény csak szürkésen

szivárgott be a kajüt kicsi, kerek ablakán.

– Atyaég – szólalt meg Jack. –, Azt hiszem, ideje gyorsan kitalálnunk, hogy kerülünk vissza a szigetre.

– Vissza kéne menni a kunyhóba és onnan haza – bólogatott Annie.

– Igen – helyeselt Jack. Hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Kiszabadulnak valaha is ebből a kelepcéből?

– Csak egy ötletem van – mondta. Elővette a hátizsákot, és kivette a könyvet. Lapozgatott. Keresett valamit, ami segíthet rajtuk.

– Nézd csak – mutatott az egyik képre –, talán ez segíthet. – A képen kincset elásó kalózokat lehetett látni.

Együtt olvasták a kép alatti szöveget:

Kölyök kapitány hírhedt kalóz volt.
Azt mondják, töménytelen kincset,
aranyat és ékszert ásott el
egy lakatlan szigeten.

– Kölyök kapitány! – kiáltott Jack.

– Szóval ő az a kölyök, akit Csont kapitány emlegetett! – jött rá Annie.

– Bizony!

Annie tűnődve kibámult a kis kerek ablakon:

– És Kölyök kapitány kincse itt van eltemetve a szigeten.

Jack előhúzta a jegyzetfüzetét és a ceruzáját. Lejegyezte:

Kölyök kapitány kincse a szigeten.

– Jack…! – szólt Annie.

– Pszt! Várj egy kicsit! – intette le Jack. – Gondolkodom.

– Találd ki, mit látok! – folytatta Annie.

– Na, mit? – nézett fel a könyvből Jack.

– Egy bálna.

– Aha… Mi?! Egy bálna? – nézett fel. – Tényleg azt mondtad, hogy bálna?

– Igen, egy bálna. Egy hatalmas bálna. Akkora, mint egy focipálya.

Jack felugrott és kinézett az ablakon.

– Hol van? – kérdezte. Csak a szigetet látta. És a viharos hullámokat. És cápauszonyokat.

– Ott! – mutatta Annie.

– Hol? Merre?

– Ott! A szigetnek olyan az alakja, mint egy hatalmas bálnáé!

– Oh, atyám! – suttogta Jack. Most már ő is látta.

– Látod a bálna hátát? – kérdezte Annie.

– Igen. Az a domb úgy néz ki, mintha a bálna háta lenne.

– Látod a vízsugarat is?

– Igen. A pálmafa, amin a kunyhó landolt, olyan, mint egy bálna feje tetején kilövellő vízoszlop!

– És látod a szemét is?

– Hát persze!

– Az a nagy, fekete szikla úgy néz ki, mint a bálna szeme!

– Az aranylelőhely a bálna szeme alatt fekszik – suttogta Jack. – Tyűűű!

7.

Vihar közeleg

– Szóval a kincs ott van a szikla alatt – jegyezte meg Annie.

– Igen – helyeselt a bátyja. – Most már csak vissza kell jutnunk a szigetre. Megmutatjuk Csont kapitánynak, hol a kincs. És amíg a kalózok ásnak, mi odalopakodunk a kunyhóhoz.

– És azt kívánjuk, hogy jussunk haza – ábrándozott Annie.

– Igen. Így van – mondta Jack. Kidugta fejét a kajüt kis kerek ablakán, és kiabálni kezdett:

– Csont kapitány! Uram!

A kalózok továbbadták a hívást.

– Na, mi van? – közeledett a szörnyű hang, és Csont kapitány rémes arca tűnt fel a kajüt ablakában. Ép szemével Jackre bámult. – Mit akarsz, te szárazföldi patkány?

– Elmondjuk az igazat – mondta Jack.

– Na rajta! – mordult a kapitány.

– Tudjuk, hol van Kölyök kapitány kincse!

– Hol?

– Nem elég, ha csak elmondjuk. Látni is kell!

Csont kapitány hosszan és keményen Annie-re és Jackre nézett.

– Szüksége lesz egy kötélre is! – folytatta Jack.

– És ásóra! – mondta Annie.

Csont kapitány felmordult.

– Hozzatok kötelet és ásót!

– Igen, uram! – feleltek a kalózok.

A sziget felé tartva Jack észrevette, hogy az égen soha nem látott, sötét vi-

harfelhők gyülekeznek. A hullámok is hatalmasak voltak. Orkánszerű szél fújt.

– Vihar gyün! – mondta Vörös.

– Kapsz te olyan vihart a nyakadba, ha nem jutok az aranyhoz még ma, hogy na! Evezzetek, kutyák, evezzetek! – morgott a kapitány.

A három kalóz keményen küzdött a hullámokkal. A csónak végül partot ért. Mindannyian a fövényre roskadtak.

Csont kapitány megragadta Jacket és Annie-t.

– Na, szárazföldi patkányok! Rajta! Mutassátok meg, hol a kincs!

– Ott! – mutatott Annie a sziget csücskében levő fekete sziklára.

– A szikla alatt – tette hozzá Jack.

A kapitány magával cipelte a gyerekeket a fekete sziklához.

– Rajta! Munkára! – utasította Vöröst és Büdöst.

– És te? – kérdezte Annie.

– Én? Ásni? – háborgott a kapitány. Jack elkeseredett. Hogy fognak megszökni?

– Nem gondolod, hogy segíteni kéne nekik? – kérdezte.

Csont kapitány egy szörnyű grimaszt vágott:

– Nem. Én szemmel tartalak titeket, amíg a kincs elő nem kerül!

8.

Ass! Kutya! Ass!

Vörös és Büdös rákötötte a kötelet a nagy sziklára. A szél fütyült. A két kalóz nekiveselkedett a kötélnek. És húzták. És húzták.

– Nem fog menni nekik – vélte Jack.

– Hagyjátok az ebadtákat, hadd dolgozzanak! – mordult Csont kapitány.

– Nem vagy túl kedves hozzájuk – állapította meg Annie.

– Kit érdekelnek? – ordította a kalózkapitány.

– Kapitány! Sikerült! – kiabálta Vörös.

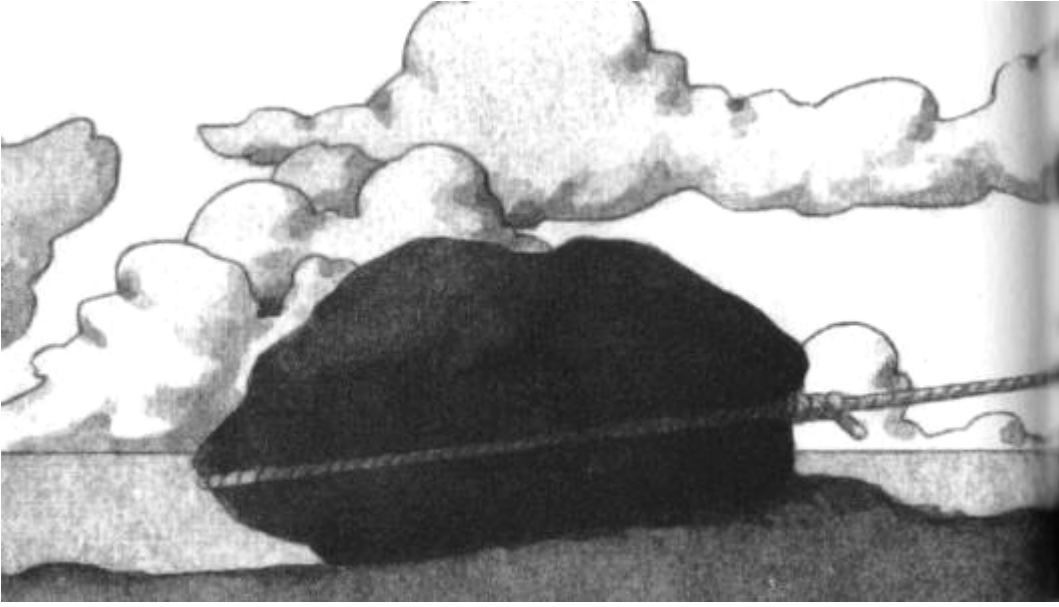

A szikla megmozdult, és ők odébb húzták a homokon.

– Most ássatok a szikla helyén! – javasolta Jack. – Mindannyian!

De a kapitány mintha meg sem hallotta volna.

– Rajta kutyák, ássatok!

A két kalóz elkezdett ásni. A szél még erősebben fújt. Úgy tűnt, hamarosan kitör a vihar.

– Aú! Homok ment a szemembe! – jajdult fel Vörös.

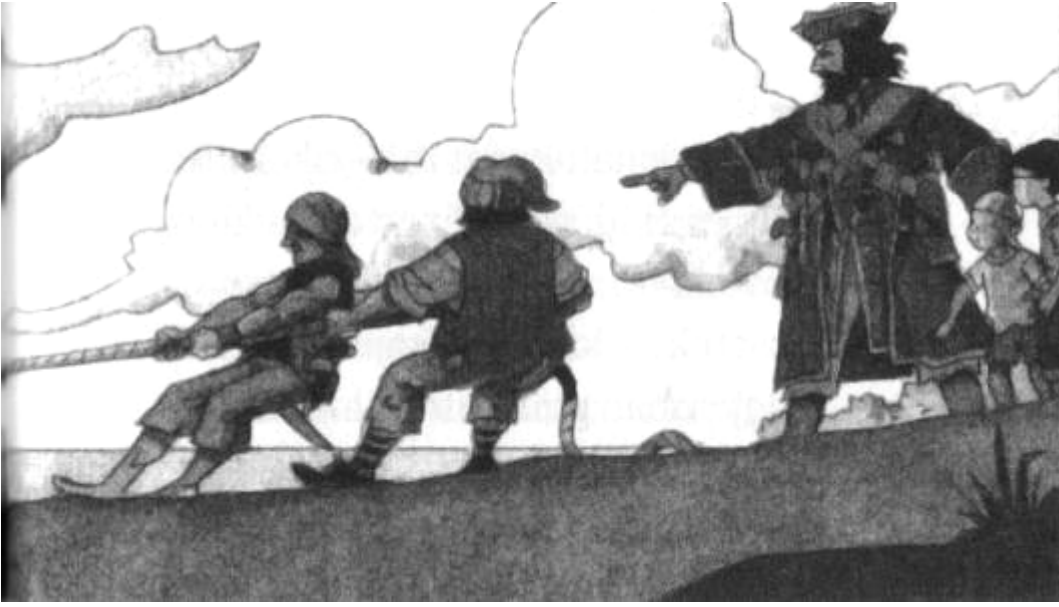

– Jajaj! Szaggat a hátam! – siránkozott Büdös.

– Ásni! – üvöltött Csont kapitány. Az egyik kezével Annie-t és Jacket tartotta, a másikkal előhúzta az aranymedált. Odalökte a két kalóznak. A medál beleesett a lyukba.

– Még több ilyet ássatok ki, ti disznók!

Rikoltás hallatszott.

– Nézd! – szólt Annie. – Polly visszajött. Ott repked.

– For-r-rduljatok vissza! – rikoltotta.

Vörös és Büdös felnézett a madárra. Tétováztak.

– Ássatok! – kiabált a kapitány.

– Nagy vihar gyün, uram! – mondta Vörös.

– Gyor-r-rsan vissza! – rikoltotta Polly.

– A madár rossz ómen! – siránkozott Büdös.

– Ássatok, kutyák!

– A madár figyelmeztet minket! – mondta Büdös. – Vissza kell mennünk a hajóra, mielőtt kitör a vihar!

Azzal a két kalóz eldobta az ásót, és elkezdett szaladni a csónak felé.

– Lázadók! Megállni! – kiabált a kapitány, és üldözni kezdte embereit.

Magával hurcolta Annie-t és Jacket is.

– Megállni!

De a kalózok futottak tovább.

– Várjatok! – kiabált Csont kapitány.

Vörös és Büdös beugrott a csónakba. Elkezdtek evezni.

– Várjatok! – üvöltött a kapitány elengedve a két gyereket. Berohant a vízbe.

– Várjatok, ti kutyák! – kiáltotta, és belevetette magát a csónakba.

Aztán a három kalóz hirtelen eltűnt a tenger hullámaiban.

– For-r-rduljatok vissza! – rikoltotta Polly.

– Most minket figyelmeztet! – szólt Annie.

Aztán kitört a vihar. Süvöltött a szél. Az eső úgy esett, mintha dézsából öntötték volna.

– Gyerünk! – kiáltotta Annie. – Várj! A medál! – mondta Jack.

Visszaszaladt a kalózok által kiásott gödörhöz. Belenézett. A medál még ebben a viharos sötétségben is csillogott. Hatalmas kövér esőcseppek záporoztak a lyukba, félremosva a homo-

kot. És Jack valami fából készült dolgot pillantott meg odalent. Az eső még több homokot mosott el. Egy régi láda. Jack rábámult. Ebben lenne Kölyök kapitány kincse?

– Siess, Jack! – hívta Annie, aki már a kötélhágcsón kapaszkodott felfelé a kunyhóhoz.

– Megtaláltam! Megtaláltam a kincset! – kiabálta vissza Jack.

– Hagyd a csudába a kincset! Indulnunk kell! A vihar erősödik!

Jack a ládát nézte. Vajon arany van benne? Vagy ezüst? Tán drágakő?

– Gyere! – Annie már a kunyhó ablakából kiabált.

De Jack nem tudott elszakadni a kincsesláda látványától. Letisztogatta róla a maradék sarat.

– Jack! Hagyd már a kincseket, és gyere! – szólongatta Annie. – Menjünk!

– For-r-rdulj vissza! – rikoltotta Polly.

Jack a papagájra nézett. Ott ült a fekete sziklán. A fiú belenézett a madár okos szemébe. Úgy tűnt, mintha is-

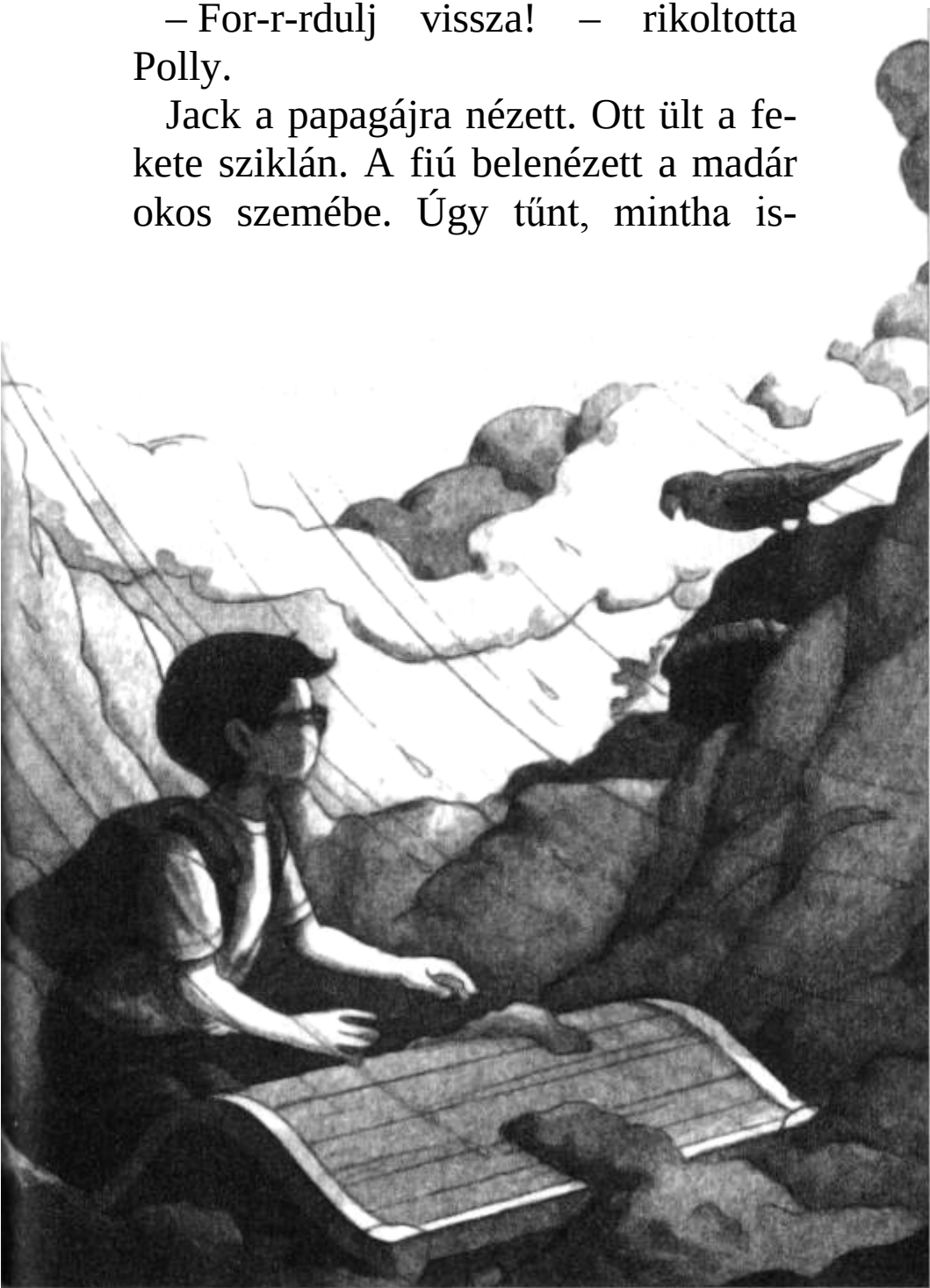

merné. Mintha valahonnan… ismerné.

– Fordulj vissza, Jack! – szólt a madár, és olyan volt a hangja, mint egy emberé.

„Rendben van. Ideje menni.” Jack vetett még egy hosszú pillantást a kincsesládára. Aztán felkapta az aranymedált, és elkezdett szaladni a kunyhó felé. A zoknija és a csizmája még a fa alatt volt. Villámgyorsan felhúzta a csizmát, a zoknit meg belehajította a hátizsákba. A kötélhágcsó vadul táncolt a viharos szélben. Jack mászás közben ide-oda csapódott, de szorosan fogta a létrát. Végül felhúzta magát a házba.

– Menjünk! – zihálta.

Annie már kinyitotta a hazatérésre szolgáló könyvet. Rámutatott a városuk képére.

– Azt kívánom, bárcsak ott lennénk! – suttogta.

A szél idáig is erősen fújt, de most még jobban felerősödött. Aztán a fakunyhó elkezdett forogni. Egyre gyorsabban és gyorsabban forgott. Aztán minden elcsendesedett.

9.

A titokzatos M

Csöpp. Csöpp.

Jack kinyitotta a szemét. Esőcseppek peregtek alá a falevelekről. Ismét a saját világukban voltak. Az eső alábbhagyott. A szél lecsendesedett. A levegő édesen illatozott.

– Ó! – nyögte Jack. – Ez nem volt semmi.

Még mindig a medált szorongatta a kezében.

– Polly eltűnt! – mondta Annie. – Pedig azt reméltem, ő is velünk jön.

– Egyetlen csodás lény sem jött még velünk vissza – mondta Jack.

Előhúzta hátizsákját. Csuromvíz volt.

Jack elővette a kalózos könyvet. Rátette a könyvkupacra, ahol eddig a dinoszauruszos, a lovagos és a múmiás könyv gyűlt össze. Aztán Jack letérdelt, és az aranymedált a padlón derengő M-re tette, a könyvjelző mellé.

– Semmiféle M-mel nem találkoztunk ezen az úton.

Hirtelen rikoltás hangzott fel.

– Polly! – ugrott fel Annie.

A papagáj besuhant a kunyhóba. Rátelepedett a könyvkupacra. Egyenesen Jackre nézett.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte a fiú a madarat.

Polly szép lassan kiterjesztette fényes, zöld szárnyait. Azok egyre csak nőttek és nőttek, míg szinte egybeolvadtak, és akkorák nem lettek, mint egy hatalmas, zöld köpeny. Aztán színes villanás, toll röpködött mindenfelé,

valami zizzent és nyikkant – és valaki állt ott! Polly nem volt többé papagáj! A helyén egy idős hölgy állt. Egy gyönyörű, idős hölgy. Hosszú haja ezüstszínű, szeme ragyogó. Fehér, tollal díszített köntöst viselt. És ott állt a könyvkupac tetején. Nagyon nyugodtan és csendesen. Sem Annie, sem Jack nem tudott megszólalni. Teljesen lenyűgözte őket a látvány.

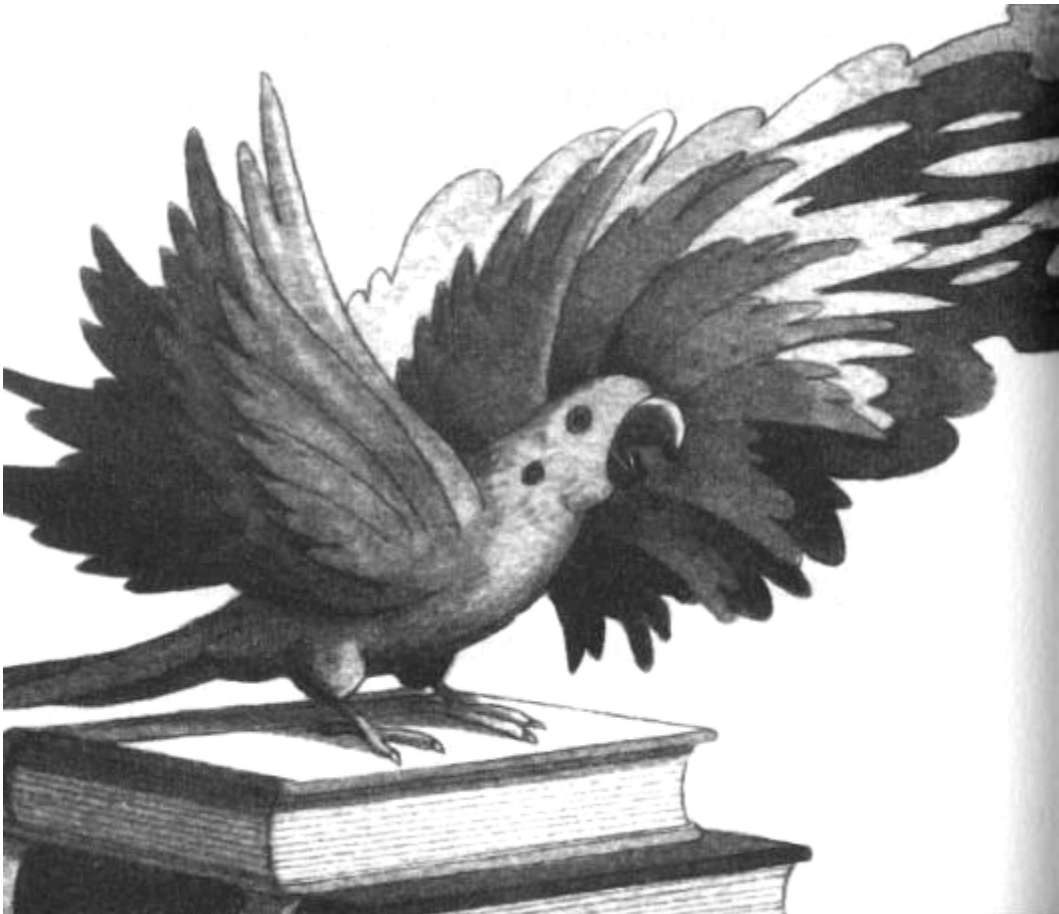

– Szervusz, Jack. Szervusz, Annie. A nevem Morgan le Fay – szólalt meg.

10.

Újabb kincs

Annie talált magára először.

– A titokzatos M – suttogta.

– Igen. Én vagyok a titokzatos M.

– Ho… honnan jöttél? – dadogta Jack.

– Hallottál már valaha Arthur királyról? – kérdezte Morgan.

Jack bólintott.

– Nos, én Arthur király testvére vagyok – mondta Morgan.

– Akkor te Camelotból jöttél – lehelte Jack. – Olvastam róla.

– És rólam mit olvastál, Jack? – kérdezte Morgan.

– Azt… azt, hogy te boszorkány vagy.

Morgan elmosolyodott.

– Nem kell mindent elhinni, amit olvasol, Jack.

– De varázsló vagy? – kíváncsiskodott Annie.

– Sokan varázslónőnek neveznek. De könyvtáros is vagyok.

– Könyvtáros? – csodálkozott Annie.

– Igen. Azért jöttem el hozzátok, a huszadik századba, hogy könyveket gyűjtsek. Szerencsések vagytok, hogy olyan korban élhettek, amikor ilyen sok könyv van.

– A cameloti könyvtár számára gyűjtőd őket? – kérdezte Jack.

– Pontosan. Azért utazom ezzel a kunyhóval, hogy irományokat gyűjtsek a világ minden tájáról. Különböző korszakokból.

– És találtál itt könyvet? – érdeklődött Jack.

– Ó, igen. Sok érdekeset találtam. Kölcsön akarom kérni őket, hogy lemásolhassuk.

– Te tetted a könyvekbe a jelzőket? – kíváncsiskodott Jack.

– Igen, én. Látod, szeretem a szép képeket. Néha kedvem támad ellátogatni azokra a helyekre, amiket a képeken látok. Minden egyes könyvjelző olyan helyet jelöl, ahova szeretnék elmenni.

– És hogy jutsz el oda? – érdeklődött Annie.

– Varázsigét mondtam a kunyhóra, így, amikor rámutatok a képre, és azt kívánom, bárcsak ott lennék, a kunyhó odavisz engem.

– Azt hiszem, ezt a dinoszauruszok között vesztetted el – mondta Jack, és átnyújtotta Morgannek az aranymedált.

– Ó, nagyon köszönöm – hálálkodott Morgan. – Nem tudtam, hol veszíthet-

tem el. – Bedugta a medált köpenyének egy titkos zsebébe.

– És a varázsige mindenkinél működik? Bárkinél, aki kipróbálja? – kérdezte Annie.

– Ó, nem! Nem mindenkinél. Rajtam kívül csak nektek működik. Eddig még senki más nem látta az én kunyhómat.

– Láthatatlan? – kérdezte Annie.

– Igen – felelte Morgan. – Sosem gondoltam volna, hogy lesz valaki, aki felfedezi. Aztán jöttetek ti ketten. Valahogy belekeveredtetek a varázslatomba.

– Ho… hogyan? – dadogta Jack.

– Két oka is van – magyarázta Morgan. – Először is, Annie hisz a varázslatban. Így ő megláthatta a kunyhót. és az ő hite segített, hogy te is meglásd, Jack.

– Azta…! – nyögte a fiú.

– Aztán jöttél te, Jack. Belelapoztál a könyvekbe. És mivel imádod őket, így hatott a varázsigém.

– Tyű! – álmélkodott Annie.

– El sem tudjátok képzelni, hogy meglepődtem, amikor elindultatok a dinoszauruszok földjére. Gyorsan kellett döntenem. És úgy döntöttem, hogy én is megyek.

– Ó, szóval te voltál a Pteranodon? – kérdezte Annie.

Morgan mosolygott.

– És a macska és a lovag és Polly! – folytatta Annie.

– Igen – válaszolta Morgan lágyan.

– Szóval végig te segítettél minket?

– Igen. De most már mennem kell. Camelot népének szüksége van a segítségemre.

– Máris mész? – suttogta Jack.

– Igen. Muszáj mennem – felemelte Jack hátizsákját, és odanyújtotta a fiúnak.

Jack és Annie magukhoz vették esőkabátjaikat, szerencsére felhúzni már nem kellett, hisz az eső elállt.

– Ugye, nem felejtesz el minket? – kérdezte Annie.

– Nem, soha – mosolygott rájuk Morgan. – Nagyon emlékeztettek saját magamra. Te, Annie, imádod a lehetetlen dolgokat. Te pedig Jack, szomjazod a tudást. Mi lehet ennél jobb kombináció?

Morgan le Fay gyengéden megérintette Annie homlokát. Majd Jackét.

– A viszontlátásra! – mondta mosolyogva.

– Viszontlátásra! – köszönt el Annie és Jack.

Aztán még utoljára lemásztak a kötélhágcsón a földre. A fa tövéből felnéztek búcsúzóul.

Morgan ott állt az ablakban. Hosszú, ezüstös haja meglibbent. Hirtelen szél kerekedett. A falevelek megremegtek.

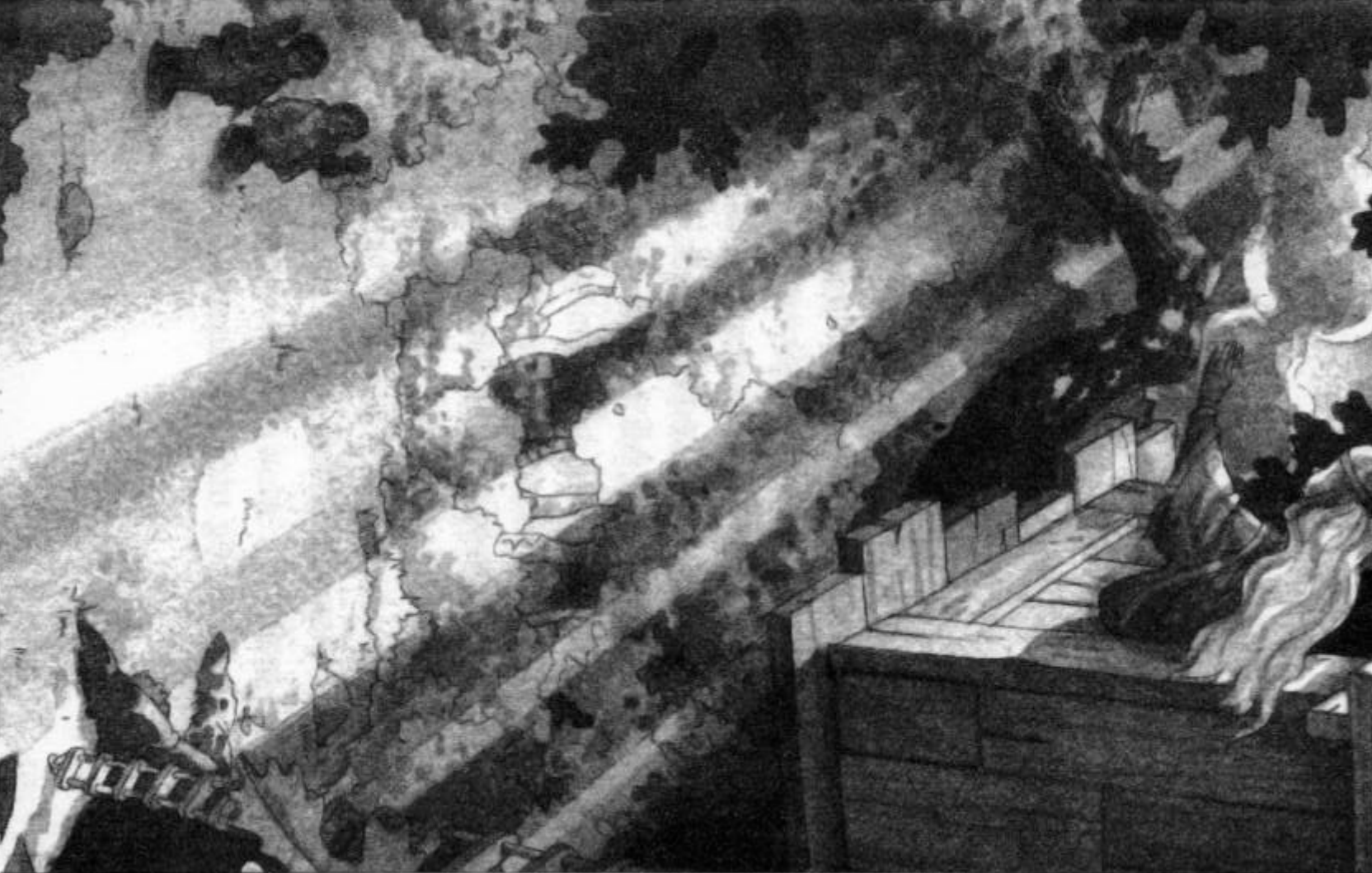

Fütty hasított a levegőbe. Jack befogta a fülét, és becsukta a szemét. Aztán hirtelen csend lett. Teljes csend. Jack kinyitotta a szemét. A kunyhó eltűnt. Nyomtalanul. Annie és Jack még ott álldogált egy darabig. Felbámultak a tölgyfára. Hallgatták a csendet.

– Menjünk! – sóhajtott Annie.

Jack feleletül csak szomorúan bólintott. Menet közben zsebre vágta a kezét. Valami volt a zsebében. Előhúzta. Az aranymedál.

– Nézd! – mutatta. – Hogy került…

Annie elmosolyodott:

– Morgan tehette bele.

– De vajon hogyan?

– Varázslattal! Ez azt jelenti, hogy vissza fog jönni.

Míg átvágtak a nedves, napsütötte erdőn, Jack végig szorongatta a medált. Az esőcseppek csillogtak az ágakon. Minden csillogott. A levelek, az ágak, a bokrok, a fű, a vadvirágok –

akár az ékszerek. Úgy fénylettek, mint az arany.

Annie-nek igaza volt. A csudába az elásott kincsekkel! Hiszen itthon is van kincs. Tonnaszámra. Mindenütt.